

KOBERSKÉ ROZHLEDY

KOBERSKÝ OBČASNÍK

Ročník 15

Číslo 2

ŘÍJEN 2006

10 Kč

OBSAH

Úvodník	2
Informace z radnice	2
Příspěvky, polemika	4
Kultura	14
Zprávy ze školy	16
Na poslední chvíli	17
Štěbetání	17
Slovo na závěr	19

Komunální volby

Po čtyřech letech je tady zase podzim a s ním komunální volby. Občané v obcích a městech v celé republice zase budou volit své zastupitele do místních samospráv. Nejinak tomu bude i v Kobeřicích. Svobodné volby se konají již po páté, takže je s nimi již mnoho zkušeností a s organizací by neměly být žádné problémy. Volební místnost na radnici bude otevřena v **pátek 20.10.2006 v době od 14:00 do 22:00 hodin; v sobotu 21.10.2006 v době od 8:00 do 14:00 hodin.** Pak už se bude čekat na výsledky sčítání hlasů, které přidělí příslušné mandáty. Tentokrát to bude poněkud napínavější, neboť o přízeň se uchází 7 subjektů s řadou nových tváří. Rozhodovat však budou voliči, občané naší obce.

Rozhodování je zodpovědná záležitost. Mělo by být založeno na posouzení schopností jednotlivých uchazečů pracovat ve prospěch celé obce, nikoliv jen svých osobních či skupinových zájmů, jejich celkový rozhled, zkušenosti, schopnost nést zodpovědnost, nebát se i nepopulárních kroků, být konstruktivní a věcný při jednáních zastupitelstva, schopný definovat svoje stanovisko, ale také respektu k většinovému rozhodování, mít vizi o budoucí orientaci obce, mít schopnost seznámit se vzájemným vztahem k jednotlivým úřadům, obecním počinajícím, zákony, které jsou s funkcí a konáním obce a obecního úřadu spojeny. Být také reprezentantem svéprávné obce, schopný posouzení a aktivní účasti obce v společných projektech skupiny obcí, regionů i v nadregionálních záležitostech, které mohou přinášet obecní prospěch, včetně finančních prostředků a pracovních příležitostí pro podnikatele i občany. Schopnost být výrazným subjektem v rámci kraje především svými schopnostmi, nikoliv jako protekční dítě závislé na politické straně. Politika je to poslední, co obec ke svému rozvoji potřebuje, protože místo dohody vede spíše k rozdělování lidí. Mnohem důležitější je skutečnost, jak adept do zastupitelstva projevoval svůj zájem v účasti na obecních záležitostech účastí na jednáních, aktivním vystupováním, zda nezdůvodňoval dosud svoji pasivitu a nezájem tím, že je zaneprázdněn svým zaměstnáním. Jde o to, zda vůbec bude mít časové možnosti vykonávat svoji funkci, aby odměna člena zastupitelstva nebyla jenom za členství, ale především za aktivity v zájmu obce a obecních záležitostech. Zastupitel musí mít také snahu vzdělávat se, aby mohl rozhodovat se znalostí a nebyl na jednáních jen pro to, aby pak mimo jednání fungoval jako informátor a prezentoval svoje negativní stanoviska a názory.

Rozhodování je vskutku o důvěře ve schopnosti uchazečů na základě jejich dosavadního života, dosažených úspěchů, prospěšnosti pro obec, nikoliv rodinných, kamarádských či jiných spekulativních úvah. Budou to právě oni, kteří o další budoucnosti obce budou rozhodovat.

Redakce

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 12.06.2006

Obecně závazná vyhláška obce č. 2/2006

Tato vyhláška ruší obecně závaznou vyhlášku č. 1/2006 o stanovení výše stočného v obci Kobeřice u Brna. K úpravě výše stočného nemá dle právního rozboru Krajského úřadu Brno zákonné zmocnění.

Kabelová televize – pořízení programu Spektrum, zvýšení poplatku

Zastupitelstvo obce souhlasí s rozšířením nabídky o přírodovědný program Spektrum.

Od 1.7.2006 se zvyšuje poplatek za kabelovou televizi na 100 Kč/1 účastník.

Informace o odkupu akcií ve vlastnictví obce

Zpětný odkup akcií a podílových listů:

WIOF Dollar Bond – cena 335 277,98 Kč

WIOF Euro – cena 200 385,10 Kč

Pioneer – cena 299 083,94 Kč

Celkem zpětný odkup akcií: 837 747,02 Kč

Ustavení Malé Akční Skupiny („MAS“) „Za humnami“

Sídlo MAS je v Kobeřicích u Brna. Skupinu tvoří obce Ždánického lesa a Polítaví a Rokytnice, podnikatelé a neziskové složky, jejichž cílem je získat prostředky z Evropského společenství na projekty do regionu. Předsedou komise byl zvolen starosta obce Kobeřice u Brna Ing. Jiří Slabotinský, CSc.

Rekonstrukce kabin a hřišti

Zastupitelstvo obce se seznámilo s projektovou dokumentací, s výsledky výběrového řízení a výběrem zhotovitele prací (vítězem výběrového řízení se stala firma Art-Zouhar, s.r.o. Brno). Byla poskytnuta informace Ministerstva financí ČR o schválení investiční akce v rámci programu 298 1110-Kobeřice u Brna-Rekonstrukce šaten na hřišti s celkovým objemem dotace 1 mil. Kč.

Dotace na vybavení Jednotky Sboru dobrovolných hasičů (JSDH)

Celkové náklady na výstroj a výzbroj JSDH činí 150 tis. Kč. Obec poskytne dotaci ve výši 100 tis. Kč a Krajský úřad JMK dotaci ve výši 50 tis. Kč

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 26.07.2006

Smlouva o poskytnutí dotace z rozpočtu JMK

Předmětem smlouvy je poskytnutí účelové investiční finanční podpory z rozpočtu Jihomoravského kraje ve výši 250 tis. Kč na opravu budovy Kampelička (fasáda, plastová okna, garážová vrata, malování v budově)

Žádost o dotaci na akci „Rekonstrukce šaten na hřišti II.etapa

Jedná se o pokračování již započatého díla, celkové náklady dle rozpočtu byly vyčísleny na částku 2,5 mil. Kč.

Stanovení počtu členů zastupitelstva obce pro volební období 200-2010

V souladu s §68 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) ve znění pozdějších změn a doplňků je dle počtu obyvatel obce (stav k 1.1.2006: 588 osob) dáno rozpětí 7-15 členů zastupitelstva obce.

Zastupitelstvo obce Kobeřice u Brna stanovilo pro volební období 2006-2010 **7 členů zastupitelstva obce.**

~~~~~

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 30.08.2006

Nájemní smlouva-venkovní dřevěný přístřešek před budovou OÚ

Jedná se o vybudovaný venkovní přístřešek před budovou OÚ (kavárna „S CLUB“), který bude sloužit jako venkovní restaurace. Cena nájmu byla stanovena na 16 000 Kč/rok.

Smlouva o poskytnutí dotace z rozpočtu JMK

Obci byla poskytnuta neinvestiční finanční podpora z rozpočtu JMK na opravu opěrné zdi veřejné budovy Kampelička (oprava okolního terénu a přístupové cesty) Výše dotace je 80 tis. Kč.

Žádost o prodej nebo směnu pozemků

Zastupitelstvo obce odsouhlasilo směnu pozemků ve vlastnictví obce Kobeřice u Brna p.č. 990/1 o výměře 423 m²; p.č. 990/2 o výměře 1247 m²; p.č. 990/3 o výměře 126 m² za pozemky ve vlastnictví pana Josefa Urbana p.č. 1495/201 o výměře 4784 m²; p.č. 1495/203 o výměře 314 m²; p.č. 1494/5 o výměře 61 m² a p.č. 1494/4 o výměře 24 m². Podmínkou uzavření směnné smlouvy s panem Josefem Urbanem na pozemky p.č. 990/1; 990/2 a 990/3 je uzavření Smlouvy o smlouvě budoucí na prodej části nabytého pozemku slečně Veronice Hönlingerové v šíři, která by doplnila pozemek p.č. 991/3 na šíři 22 m v ceně obvyklé, za kterou obec prodává pozemky v dané lokalitě (80 Kč/ m²). Uzavření Smlouvy o budoucí smlouvě je podmínkou pro uzavření Smlouvy o směně mezi obcí Kobeřice u Brna a p. Josefem Urbanem.

Současně zastupitelstvo obce odsouhlasilo prodej pozemku p.č. 991/3 o výměře 869 m² slečně Veronice Hönlingerové. Dalším ze žadatelů pro odkoupení pozemku p.č. 991/3 byli manželé Karel a Karla

Lebedovi, kteří žádali tento pozemek pro výstavbu rodinného domu. Výše uvedená lokalita by byla pro výstavbu 3 rodinného domu nevyhovující (malá výměra pozemku) a proto od žádosti odstoupili.

Kanalizace Vinohrady a Beneška

Starosta obce podal vyjádření k žádosti paní Věry Elederové, týkající se zachycení přívalových vod. Předpokládají se dva příčné rošty v ulici Vinohrady spolu s odpáďováním vozovky do příkopu, jeden roštu u RD čp. 185 a další rošt za RD čp. 34. Projektovou dokumentaci zpracovává paní Vlasta Malá. Vlastní výstavba je závislá na možnosti volných finančních prostředků obce.

Žádost o dotaci- závody F-kár, 17.9.2006 „O pohár starosty“

Zastupitelstvo obce projednalo žádost pana Jiří Havránka o poskytnutí dotace z rozpočtu obce ve výši 3 000 – 5 000 Kč. Dotace byla zastupitelstvem obce odsouhlasena v maximální výši 4 000 Kč. Obec financovala zhotovení pohárů, vlaječek obce, plakátů.

Dotace na opravu Husova sboru

Zastupitelstvo obce schválilo dotaci pro Náboženskou obec církve československé husitské v celkové výši 50 000 Kč.

~~~~~

Veřejné zasedání zastupitelstva obce dne 20.09.2006

Dohoda o zpracování osobních údajů

Dohoda spočívá ve spolupráci mezi Jihomoravským krajem a obcí v oblasti zpracování osobních údajů pro účely zajištění přípravy na mimořádné události. Obec Kobeřice u Brna vydává souhlas Jihomoravskému kraji ke zpracování jí poskytnutých osobních údajů, jedná se zejména o osobní údaje osob v obci veřejně činných (starosta, zástupce starosty), osobní údaje zaměstnanců veřejné správy v rámci projekt „Komunikační, monitorovací a varovný SMS systém“.

Přehled počtu obyvatel

Stav k 31.03.2006 593 obyvatel

Přírůstky: 5

Přihlášení 5

Narození 0

Úbytky: 8

Odhlášení 7

Úmrtí 1

Stav k 30.09.2006 590 obyvatel

PŘÍSPĚVKY POLEMIKA

Bilancování

Další čtyři roky volebního období končí. Zastupitelstvo, které pracovalo ve složení :

Jiří Slabotinský	starosta (uvolněný)
Milan Piták	místostarosta
Ivan Musil	předseda finančního výboru
Jindřich Gale	předseda kontrolního výboru
Helena Minksová	předsedkyně sociální komise
Stanislav Sedlák	předseda komise pro kulturu a sport
Zdeněk Jedlička	předseda komise ZP

I když jeho činnost, činnost jednotlivců, budou hodnotit především voliči, přesto je vhodné ukázat co se podařilo v tomto volebním období uskutečnit.

Z investičních akcí to byla

rekonstrukce radnice, která se změnila k nepoznání a nabídla lidem mnohem kulturnější prostředí, **včetně restaurace** s možností konání různých společenských i soukromých oslav. Celkové náklady, včetně sanace staré budovy představují **3 672 000 Kč**. Obec financovala stavbu především z vlastních zdrojů, protože dotace představovaly pouze **400 000 Kč**.

- **rekonstrukce Kampeličky a opěrné zdi** ve výši **330 000 Kč**. Tato částka byla plně dotovaná bez podílu obce
- **rekonstrukce dvorní části kampeličky**, která představuje výstavbu skladovacích prostor a úpravu dvora. Na realizaci byla vynaložena částka **120 000 Kč**, z toho **60 000 Kč** bylo kryto soukromým podnikatelem (p. Hadinec)
- **traktor Kubota s příslušenstvím** v hodnotě **250 tis.Kč**
- **oprava komunikace na Újezdě 2, parkoviště a spojnice na hřiště spojnice mezi Újezdy** s částkou **2 260 tis.Kč**
- **dětské hřiště Na kopci** **136 000 Kč**
- **oprava kanalizace U zmole** **60 000 Kč**
- **úprava odstavné plochy u kontejnerů** **50 000 Kč**
- **výstavba kabelové televize** **322 000 Kč**
- **dopravní značení** **180 000 Kč**
- **Rozšíření parketu v ceně** **50 000 Kč**
- **Vypracování Územního plánu obce** **275 000 Kč**.
Dotace pouze 83 000 Kč
- **Sbor dobrovolných hasičů (zásahová jednotka zřizovaná obcí ze zákona)** obdržel prostřednictvím obce na opravy a provoz od r. 2002 **385 500 Kč**. Z toho **dotace činí 50 000 Kč**
- **TJ Sokol** obec garantovala od r. 2002 výdaje ve výši **1 629 000 Kč**, z toho dotace představovaly **1 200 000 Kč**. Vedle toho obec investovala do odstavného parkoviště na hřišti a příjezdové komunikace. Výdaje jsou součástí opravy komunikace Újezd II.
- **Církev římskokatolická** na opravu interiéru kostela **50 00 Kč**
- **Církev československá-husitská** na opravu Husova sboru **50 000 Kč**

Celkem obec ve volebním období 2002-2006 proinvestovala min. 13 431 000 Kč.

V této částce nejsou zahrnuty drobnější výdaje a vlastní práce, stejně jako další náklady na provoz obce, školy či obecního úřadu a další povinné výdaje. Nejsou zde rovněž zahrnuty dotace poskytnuté v rámci Ždánického lesa a Politaví na propagaci označnický, cyklostezky, projekty Strategického rozvoje regionu.

Vedle investičních akcí se v rámci obce uskutečnil další Sjezd rodáků, byla vypracována publikace o historii obce, obec je výrazně citována v obrazové publikaci Města a obce Jihomoravského kraje. Obec se stala předsednickou obcí a sídlem MAS "Za humnami", které sdružuje obce Ždánického lesa a Politaví a Svazku obcí Rokytnice na Pozořicku, jehož cílem je získání dotací z Evropského společenství a finanční podpora vybraných projektů podnikatelů, neziskových společenství a sdružení, včetně dobrovolných organizací. Obec také podpořila aktivity F-kár, zavedla vítání občánků, podporuje důchodce-strávníky, poskytuje služby, jako např. kopírování, údaje o katastru, vlastnictví, ověřování podpisů, pomoc občanům technikou apod. Daří se jí udržet školu, na jejíž opravu a rekonstrukci nechala zpracovat bezplatně studii. Je jedinou v kraji, která má svoji vlastní hymnu. Zřídila veřejně přístupný internet a nechala zavést bezdrátové připojení internetu s možností i pro občany. Bere také garance za pořádání akcí dobrovolnými organizacemi. Přispívala občanům na úpravy chodníků a vjezdů.

Vedle bilancování je třeba také poděkovat jménem Zastupitelstva všem, kteří se na využití, získání dotací či zvelebování obce podíleli. Všem občanům, členům TJ Sokol, SDH, škole, rodičům, mládeži při pořádání hodů, Zahrádkářům či Chovatelům, příslušníkům církví, prostě všem, kterým záleželo a záleží na tom, jak jejich obec vypadá a k jejímu zvelebení přiložili ruku k dílu.

Jiří Slabotinský
starosta obce

Rozhovor se starostou obce

Pane starosto, blíží se další komunální volby. Jak se na ně připravujete?

Nevím, jak bych se měl jinak připravit, než v rámci skupiny Nezávislých pro Kobeřice přiblížit program, který chci spolu s kolegy naplňovat a o kterém věřím, že je pro obec potřebný a perspektivní.

Jak je zřejmé ze zveřejněných seznamů, uchází se v obci o členství v zastupitelstvu 28 občanů v pěti stranách. Nebojíte se?

Nevím, čeho bych se měl bát? Volby rozhodují občané a ty mohu přesvědčit jedině výsledky své práce a zárukami, které mohu na základě toho poskytnout. Je mi jasné, že nepřesvědčím všechny a je svědomím či věcí každého, jak se rozhodne. Moje úmysly od samého začátku byly čisté a čestné, nevyhraňuji se vůči nikomu, kdo to s obcí myslí dobře a skýtá svým dosavadním životem a svou prací či obětavostí záruky fungování obce a její prestiže. Přeji si samozřejmě fungující a aktivní zastupitelstvo, schopné jednotného postupu. Nemám za sebou žádný stranický sekretariát a tím ani sliby a věřím, že jednou v této republice budou rozhodovat potřeby a kvalitní projekty, nikoliv známosti či dokonce úplatky.

Vy o tom něco víte?

Nikdy jsem žádný úplatek nedal a ze známosti žádnou dotaci nezískal. Nepřistoupil jsem na to, jak mi bylo také raděno, abych založil stranu, pak to budu mít jednodušší. Pokud jsem někde a s někým jel pro získání prostředků, tak se zdůvodněnou žádostí a nikoliv podbizením. Ty získávané peníze jdou nikoliv ze stranických prostředků, ale z rozpočtu či Evropských fondů a měly být rozdělovány podle kvality žádosti a naléhavosti potřeby a nikoliv, aby někde to bylo kupodivu snadné a jinde se museli snažit daleko víc a téměř bezvýsledně.

Jestli tomu dobře rozumím, tak vám vadí dotace?

Ne, dotace mi nevadí. Vadí mi ty, které na základě lobování přidělují poslanci či ministři pro své přátele. Ty přidělované prostředky nejdou ze stranických peněz, ale z veřejného rozpočtu, takže by měly být přístupné všem stejně. Víím, že jsem zatím bojovníkem proti větrným mlýnům a budou mne pokládat za blázna, ale také víím, že snadno získanými prostředky se plýtvá, zachází se s nimi jako s majetkem v socialistickém vlastnictví a náklady na stejnou stavbu, které financuje obec ze svého nebo na nichž se podílí, jsou zpravidla nižší, protože je také bedlivěji hlídá. A jistě zná každý z domu, že si jinak váží toho, na čem má svůj podíl a toho co mu spadlo do klína.

Jak tedy chcete získat peníze?

Především každá obec má svůj rozpočet. Ten závisí na počtu trvale žijících obyvatel. Musí se proto především snažit získat co nejvíce obyvatel, vytvořit jim podmínky a dělat to, co je pro život v obci potřebné. Tedy postavit priority a důsledně za nimi jít. Pak jsem zásadně pro to, aby v rámci přerozdělování financí na obyvatele dostávali z daňových výnosů všichni stejně a nikoliv obce naší velikosti polovičku průměru a Praha téměř jeho trojnásobek. Pak by totiž rozpočet obce nebyl jen 5 milionů, ale blížil by se deseti. A to už by bylo o něčem jiném, ubylo by žádostí o dotace a jistě by to omezilo i ten systém hry na rovné a ještě rovnější. Vždyť neberme obce, ale vztáhněte to na každého jednotlivce. Jistě by nikdo nechtěl,

aby jiný měl větší výhody než druhý jenom proto, že je členem nějaké strany. Proti tomu jsme byli za socialismu a věřili jsme, a já dosud věřím, že odměna se dává za zásluhy a z prostředků té organizace, pro kterou byla záslužná práce udělána.

Vám vadí strany či lidé, kteří vstoupí do strany?

Ne, nevadí mi. A byl by to další omyl. Strany jsem chápal a chápu stále stejně, jako organizace, které v demokratickém systému určují především politické směřování vycházející z většinové vůle. Jinými slovy, vytvářející vizi, kam chtějí, aby se společnost vyvíjela a pro to by měly především svým programem, nikoliv pomluvami a špiněním, získávat své voliče a spoléhat na jejich vlastní rozum, bez falešného podbuzení. Ať už jsou u moci nebo ne, měly by také usilovat o každodenní styk s lidmi, ukazovat jim své kvality ne rétoriku, a ne až zase v předvolebním klání. Proto, pokud se někdo stane členem strany, pak by měl mít vizi a vyhraněný názor a přijmout na sebe i velikou zodpovědnost. Nepovyšovat se nad jiné, spíše naopak být jim příkladem svou obětavostí a pracovitostí. Být také dost silný, aby snesl i prohru, aniž bych urážel své soupeře. Naučit se hledat prostor pro spolupráci pro dobré myšlenky a prospěch všech, ne na jejich úkor. Z toho také vyplývá, že si vážím lidí, kteří jsou poctivými straníky z přesvědčení a nikoliv z prospěchu a pro výhody. Žel, mám pocit, že v současné době se uplatňuje spíše to druhé, protože jinak si neumím vysvětlit, že současná politika vypadá jak divadlo primadon o výhody, plné pomluv, které se odehrává před občany, avšak nikoliv pro jejich prospěch.

To se však komunálních voleb netýká nebo ano?

Mám bohužel pocit, že konfrontační styl politiky, založený na pomluvách a podbízivosti se dostává i sem, do malých obcí. Jak jsem již uvedl, věřil jsem a stále věřím, že budou využívány především formy kvality nabídek v programech a ponecháno na voličích, aby zvážili, kdo je schopen jim zaručit plnění, komu poskytnou svoji důvěru.

Proč vy nejste straníkem?

Nikdy jsem nebyl a pokud bylo usilováno o mé členství, tak to spočívalo v tom, že musím ustoupit ze svých zásad a vyznání. Myslel jsem vždycky, a myslím si dosud, že budu přesvědčovat výsledky své práce ať už odborné, na ústavu, nebo v občanském životě. Proto také neusiluji o politickou kariéru, ale zůstal jsem pouze v práci pro obec či region, kde obec zastupuji, obecně v komunální politice. Bylo mi samozřejmě nabízeno, abych kandidoval výše, měl jsem být poradcem poslance, dokonce jsem se setkal s tím, že se „zahrabávám“ v Kobeřicích. Do té komunální politiky jsem vstoupil spontánním rozhodnutím většiny občanů v roce 1989, aniž bych chtěl být starostou. Chtěl jsem však povznést tuto obec ze zapomnění a měl-li jsem svá slova myslet vážně, musel jsem vzít úděl na sebe. Se stranictvím to nemělo nic společného a byl jsem také schopen spolupracovat s každým, i s těmi, kteří byli dříve ve funkcích, pokud byli schopni spolupracovat se mnou ve prospěch obce. Dnes by moje stranictví stranictví mohlo být chápáno jako prospěchářské, protože přece jen mám svoje zásady, nejsem nejmladší a nejsem schopen plnit stranickou disciplínu, pokud zjevně s něčím nesouhlasím.

Možná však, že jako člen některé z vládních stran byste to měl jednodušší? Kandidoval jste přece také na kandidátce KDU-ČSL?

Kandidoval a spolu se mnou řada dalších, také nestraníků. Z jednoduchého důvodu, že jsem o to byl požádán svou tetou, která byla předsedkyní místní organizace a nemohla sestavit kandidátku. Navrhoval jsem ji. Nebyl jsem také svazován žádnými direktivami a sestavený program nehýřil nikdy žádnými sliby finanční pomoci ze strany KDU-ČSL a také jsem žádnou výraznou nedostal. Bylo to vždy založeno na spolupráci v zastupitelstvu a zejména na obětavosti spolupracovníků, spolupráci s jinými obcemi a na vypracovaných a odůvodněných projektech.

Proč tedy nekandidujete i v současné době?

Kandidoval jsem, dokonce jsem vypracovával program a získával kandidáty. Bohužel, moje představy o fungování tohoto seskupení a jeho směřování se silně odlišovaly. Rozhodně v tom nebylo to, že jsem byl zařazen až na druhé místo na kandidátce. Spíše to, že sestavení nebylo s nikým projednáno a ona nejednotnost postupu. Usoudil jsem po velkém zvažování, že bude vhodnější „nevnucovat“ svoje představy o tom co by se mělo a jak dělat, ale dát svobodnou možnost každému pro naplnění svých představ. Neměl jsem na to moc času, přesto jsem byl potěšen důvěrou mnohých občanů, i když jim žádný zázrak slíbit nemohu. Vůči nikomu z lidí na kandidátce KDU-ČSL a vůči žádnému z nich neuplatňuji tzv. negativní politiku, tzn. že bych je pomlouval či hledal na nich něco, čím bych je poškodil. Taková praxe by zejména u křesťanských zásad, které se snažím ctít, měla být zcela prioritní a právě jí by měla být získávána přízeň voličů.

Nikdy jste se nedostal do konfliktů? Nelitujete něčeho?

Do konfliktů se dostáváte v komunální politice dnes a denně. Je to pochopitelné, protože se setkáváte s lidmi, s různými názory či postoji, potřebami a také znalostmi možností. Ne každému lze ihned vyhovět a ne každému lze také vysvětlit, proč to musí být takto a ne jinak. Jak se říká: „Není na světě člověk ten, který by se zavděčil lidem všem.“ Někdo ani o vysvětlení či porozumění nestojí. S těmi nic nenadělám. Většina tzv. konfliktů pramenila z nedorozumění a mnohé se vysvětlilo. Nicméně v některých případech silná averze až nevráživost trvá. Ne z mé strany, protože pro mne konflikt sice znamená velké duševní trauma, ale nikdy nevede k nenávisti či k tomu, že bych se vyhýbal styku s každým. Konečně, jako veřejný činitel ani nemohu.

Necítíte i vy sám svůj podíl na některých konfliktech?

To víte, že cítím. Ani ne tak v podstatě vzniku konfliktu, jako spíše v tom, že díky svému emotivnímu projevu sklouznu k formě, které se bráním, nicméně ne vždy úspěšně. Časový stres, nedostatek trpělivosti, nepodložená obvinění či neupřímná jednání, neochota nechat si něco vysvětlit, mne takzvaně „vytočí“, což k porozumění určitě nepřispívá. Je zcela logické, že se omluvím, ne vždy však už naleznu pochopení. A to i tehdy, kdy vím, že v podstatě jsem pravdu měl. Někdy je opravdu těžké se také ovládnout, někdy mám pocit, že kdybych na ostré výtky reagoval klidně, že by to brali, jako že se jim vysmívám. Vážím si opravdu každého člověka a každému, pokud jsem na něho zvýšil hlas, se samozřejmě omlouvám i teď.

Můžete alespoň něco přiblížit?

Víte, pokud někdo přijde s takovým sdělením, že „lidi o tobě či tvém rozhodnutí říkají“, tak se neptám, kdo to říkal, ale především jak na to ten sdělovatel reagoval. Buď s tím souhlasí, pak je to i jeho stanovisko a nemusí se za lidi schovávat a pokud nesouhlasí, pak to také sdělí jim a ne

jenom mně, protože to se mívá účinkem a je to stejné, jakoby souhlasil. Nemám rád pomluvy, anonymy obzvláště. Těch jsem dostal také několik, i s výhrůzkami. Vážím si lidí, kteří dokáží říci svůj názor „na rovinu“, protože v takovém případě se mohu (a kdokoliv jiný) bránit a pokusit se vysvětlit své jednání, přesvědčit jiného argumenty nebo prostě uznat svoji chybu a nejen se omluvit, ale je-li to možné, také ji napravit. Jestliže někdo svou vlastní vinou si způsobí problém a v očích veřejnosti se snaží pomluvami shodit jej na někoho jiného, aniž by předložil také dokumenty o pravých důvodech či umožnil pomlouvanému, aby se mohl bránit, není to vůbec čestné, spíše zákeřné a pokud tomu lidé ochotně naslouchají a šíří to dál, aniž by se nad tím také zamysleli, pak bych jim nepřál, aby se v takové situaci ocitli. Zrovna tak nemám rád, když někdo upozorní na nešvar, a i když ví, kdo ho způsobil, tak to neřekne nebo chce zůstat v anonymitě. V takovém případě totiž kromě obecného upozornění není možno nic dělat, protože obvinít bez důkazu či svědectví je vystavení se postihu nactiutrhání. Bráním se však tomu, že se říká „to víš, to je dědina“, protože to degraduje občany obce na něco méněcenného.

Proč myslíte? Když někteří vám nemohou také přijít na jméno?

Máte sice pravdu, ale...Kdysi jsem s podvolil k tomu, že jsem vzal na sebe úděl posledního rozloučení s lidmi této obce i mimo ni. Někdo se tomu i vysmívá. Myslím si, že by bylo dobré, aby si to každý vyzkoušel. Aby se pokusil skutečně vlastními slovy, nikoliv opisováním naučených frází či projevů, takový projev sestavit. Aby byl pravdivý o životě toho, s nímž se loučí nejen sám za sebe, ale i ostatní. Aby se opravdu zkusil zamyslet nad jeho životem, ověřoval si mnohé podklady u jiných lidí. Zjistil by, jak je to někdy těžké sestavit něco pozitivního, aby to nebyly fráze. Zjistil by, jak je život skutečně pomíjivý a to hašteření zcela nepodstatné. Jediné, co zůstane je to, co kdo udělal, čím se nesmazatelně zapsal do srdcí a myslí nejen své rodiny, ale i ostatní. Vždycky je to však člověk, chybující, protože neomylný je jenom Bůh. A zaslouží si úctu. A i ty, kteří mi nemohou přijít na jméno proto nezatrácují. Jistě mají svůj životní příběh, svoje schopnosti a dovednosti, které já nemám. Jenom jsme si neporozuměli a já nemám právo být absolutním soudcem.

Takže nakonec, co ještě můžete říci k volbám?

Jenom to, že respektuji vůli lidí a věřím, že budou volit rozumem a s dlouhodobější představou. Že také vezmou v úvahu nejen sliby, ale i záruky. Že volby proběhnou čestně a zvítězí otevřenost. Že zvítězí především tato obec.

Děkuji vám.

Redakce

Ohlédnutí za čtyřletým volebním obdobím za roky 2002-2006

Ať se nám to zdá pomalé nebo rychlé, toto období pomalu a jistě končí a je potřeba se ohlédnout za sebou, co se spravilo, postavilo nebo nějakým způsobem upravilo v naší obci. Každý z nás ví, co nás tlačí a co je hotové. Samozřejmě, že pokud bud chtít vidět věci kladně nebo záporně, tak je tak uvidím. Ale v našem životě je to prostě tak, že pokračujeme po svých rodičích, předcích a prapředcích a po nás budou pokračovat naše děti a další generace. Je to vlastně koloběh života, bohužel v tom nikdo z nás nic nezmění a může být veliký jak chce. Protože každý z nás je jen malinký šroubeček, ať méně důležitý nebo více, který zapadá do jednoho velikého celku.

Jistě – každý z nás má jiné hodnoty a každý z nás umí něco jiného. Je však jedna věc, kterou nikdo nemůže popřít. Totiž že tak, jak se lidstvo vyvíjí a jde stále dopředu, tak i naše obec se zkrášluje a zvelebují. A je to hlavně zásluha všech občanů, kteří tu žijí a vrací se do svých domovů, protože bez vašich domů, nemovitostí, předzahrádek to prostě nejde. Nejde to zejména bez vaší aktivity, protože bez vás – občanů – tu na obecním úřadě může sedět génius a nebude mu to nic platné.

Je ale také třeba si říci, jestli tu po nás něco zůstane. Člověk přece stále chybují a občas hledá žabomyší spory, ačkoli náš život je vlastně jen jedno mávnutí proutkem, takový zlomek toho, čemu říkáme čas. Je dobré, že po nás přichází další generace, která nám šlape na paty a chce něco změnit a udělat jinak, prostě se taky realizovat, to je přece úplně normální a lidské. Samozřejmě je také lidské chybovat a z chyb se ponaučit a jít dál.

Proto je tak důležité, aby v našem malinkém státečku vládla demokracie, kde lidé jsou demokraticky voleni a každý může ukázat, co v něm je a jakou cestou se ubírá. Velice důležitým faktorem pro rozvoj čehokoliv jsou však bohužel peníze. I když v mnoha případech nebyly dost dobře zainvestovány, jak se říká – někdy méně znamená více.

Dovolte mi, abych vám všem poděkoval, že jste to se mnou vydrželi a přeji vám nové, lepší zastupitelstvo.

Milan Piták
místostarosta obce

Volební program „Nezávislí pro Koberčice“

Skupina „Nezávislí pro Koberčice“ vznikla proto, že spíše než o stranické volební půtky a osobní nevráživosti a závisť jim jde především o ucelený program, který nabízí občanům. V něm je obec brána zásadně jako celek, významnost jejího postavení mezi ostatními a její rozkvět. Skupina je ochotna spolupracovat s každým, kdo to s obcí myslí zcela vážně, nikoliv pro prosazení jednostranných zájmů, chce převzít odpovědnost i za nepopulární kroky, má dlouhodobější program, který by dával vizi obce nejen do dalšího volebního období, ale dlouhodoběji by navázal na všechny úspěchy, kterých obec dosáhla a vydobyla od svého osamostatnění v roce 1990. Prostě s každým, jehož vize není pouze účelová s nejistými dopady, podřízena spíše stranickým než obecně prospěšným zájmům. Z toho také vychází a daným směrem je orientován náš program, jehož cílem je především „**Obec lidí ne věcí**“. Nechceme proto budovat a hromadit stavby a věci, aniž bychom měli lidi, kteří je mohou všichni a plně využívat, aniž bychom měli obyvatele, kteří by jim mohli vdechnout potřebný život. Nechtěli bychom zatěžovat rozpočet obce budováním staveb, které nebudou využity a obec se přesto o ně bude muset starat. Naopak se chceme postarat o to, aby zde žilo co nejvíce lidí, aby tady žili rádi, usazovali se tady a tak pomohli především z vlastních prostředků budovat to, co je v jejich zájmu a potřebné. Tím se nebráníme dotacím, avšak chceme dotace vzešlé především z řádné žádosti a prostředků, které jsou v rámci rovné soutěže dostupné všem, nikoliv z účelových spojení na úkor druhých. Bereme zejména ohled na to, že je třeba nejdříve dořešit dlouhodobě palčivé problémy obce, mezi které patří vážná situace v kanalizačním systému, zabezpečení obce před přívalovými vodami, zadržení vody v krajině, kritická situace s údržbou a v možnostech výstavby nových domů, péče o starší obyvatele, bezpečnost při mimořádných situacích a upadající dobrovolné aktivity obyvatel v kultuře a rozvoji sportu. Nechceme dopustit, aby se obec stala okrajovou obcí Slavkovska, mimo oblast společných aktivit ostatních obcí regionu. Chceme, aby občan chodil na obecní úřad s důvěrou v pomoc a radu, aby zde vyřídil co nejvíce záležitostí, aby mohl přijít kdykoliv. Chceme také, aby mezi lidmi zavládla slušnost a vzájemná ohleduplnost, úcta jednoho k druhému, uznání a snaha řešit případné spory především přímým jednáním, nikoliv kuloárními pomluvami, proti nimž se nelze bránit. Aby zavládly dobré sousedské vztahy, které přispívají především k radostnému obrazu obce a jejího života.

1. Rozvoj infrastruktury obce

S pomocí dotací, vlastních finančních prostředků a občanské iniciativy postupně **obnovovat palčivá místa kanalizačního systému**, zejména prolomená potrubí a nevyhovující záchytné šachty, **vybudovat podle dříve připraveného projektu kanalizační svodnici za domy ve Vrchní ulici** a v Benešce a připravit tak potenciální napojení na čističku odpadních vod v souladu se strategickým programem Jihomoravského kraje.

V souladu s kanalizačním systémem **vybudovat záchytný poldr** na přívalové vody za farou a **současně obnovit příslušnou nádrž**, aby se zabránilo splavování zeminy a ohrožení níže ležících domů.

Postupně obnovovat nevhledné chodníky v celé obci.

S pomocí dotace a finanční výpomoci **vybudovat propojení komunikace mezi Újezdem I a II a zpevnit a odvodnit vozovku podél fotbalového hřiště.**

Zpevnit vozovku v Chaloupkách podél potoka pod Valy a za zahradami Na kopci (k dolině).

Svést vodu z Předních vinohradů u Cenkového do potoka podél silnice tak, aby nemohla ohrožovat níže ležící domy U mlýna.

Obnovit svodný příkop z poldru Na dolině a napojit ho na kanalizaci tak, aby se voda nerozlévala a neničila cestu.

2. Rozvoj služeb

Rozšířit místnost v knihovně a přístupnost veřejného internetu a vybavit jej tiskárnou a poradenstvím tak, aby mohli služeb využívat všichni obyvatelé obce

Podporovat rozšiřování kabelové televize a informovanosti občanů

Zajistit dostatečné množství vhodných nádob a možností pro třídění a ukládání komunálního a domovního odpadu a odstranit tak nepořádek, který v současné době vzniká

Poskytovat pomoc a poradenství při vyřizování žádostí zejména starším občanům

Zachovat a rozšiřovat nabídku stravování s finanční výpomocí pro sociálně slabší, osamocené a důchodce

Zachovat poskytování výpomoci občanům a dobrovolným organizacím technickými složkami obce a obcí dotovanými organizacemi

Založit fond na vratnou a bezúročnou finanční výpomoc občanům při údržbě svých domů

Zachovat systém **materiálního financování občanských aktivit** při obnově obecních prostranství (chodníky, vjezdy).

3. Školství

Zachovat základní školu v Koberčicích u Brna se všemi dosavadními součástmi

Rekonstruovat budovu školy za pomoci dotací, zejména výměnu oken, zpevnění a úprava půdního prostoru

Upravit školní dvůr a vybudovat ve škole dětské hřiště

Podporovat kulturní a poznávací aktivity školy a výuku jazyků

4. Sociální oblast

Usilovat o rozvoj pečovatelské služby

Získat podporu a vybudovat Dům s pečovatelskou službou nebo podobné zařízení, které umožní lepší pobyt a péči starším lidem

5. Výstavba

V souladu s územním plánem orientovat a **podporovat výstavbu nových domů** tak, aby svým charakterem zapadaly do vesnické zástavby a vedly ke zvyšování počtu trvale žijících obyvatel

Podílet se na výstavbě nezbytných komunikací a sítí získáním dotací kraje, příslušného ministerstva či Evropských fondů

Získat pozemky pro výstavbu a nabídnout je k výstavbě zejména mladým rodinám

Podporovat **družstevní formu** výstavby

6. Rozvoj kultury a sportu

Ve spolupráci s TJ Sokol **zajistit důstojný stánek pro rozvoj kulturních a společenských aktivit**

Podpořit vznik zájmové činnosti v kulturní oblasti, zejména divadelní, folklorní a hudební

Obnovit a upravit víceúčelové zařízení Na valech

Ve spolupráci s TJ Sokol získat dotace na **dobudování areálu U lesa**, dostavbu kabin a výstavbu tenisových kurtů a terénní cyklodráhy

Podpořit výstavbu vhodné trasy pro F-káry

Finančně podpořit veškeré, kulturní sportovní a reprezentační aktivity

Pokračovat v setkání při významných příležitostech, zejména Sjezdu rodáků

Pokračovat v aktivní účasti ve Sdružení parohatých měst

7. Bezpečnost obce a jejích obyvatel

Posílit systém varovných hlášení a informovanost obyvatel

Zajistit těsnější spolupráci s PČR

Podpořit změnu statutu Zásahové jednotky na JOP 3

Vybavit ji spolu s SDH dostatečným množstvím zařízení, včetně cisternového vozidla tak, aby byla akceschopná a mohla pomáhat obci a občanům při všech živelních katastrofách a pohromách a byly tak zmenšeny případné materiální škody

Vybudovat halu pro uskladnění obecní a požární techniky

Podpořit rozvoj požárního sportu a výcvik členů SDH

8. Rozvoj podnikání

Zachovat členství, předsednictví a sídlo občanského sdružení MAS „Za humnami“ v obci Koberčice u Brna

Podporovat v rámci MAS projekty podnikatelů a zájmových sdružení a pro tyto projekty získávat finanční prostředky z Evropských fondů prostřednictvím Státního investičního zemědělského fondu v souladu s Vypracovanou „Integrovanou strategií rozvoje venkovského regionu“

Vyčlenit pozemky pro podnikání v územním plánu tak, aby byly snadno dostupné a v blízkosti silových zdrojů

9. Životní prostředí a turistika

Zasadit se o **vybudování naučné stezky** údolím Horáčku až k Těšance

Rozšiřovat zalesnění na ladem ležících pozemcích

S pomocí fondů pro životní prostředí **vybudovat protierozní opatření**

Poskytnout podporu obnově kulturních památek a jejich propagaci

Zvýšit atraktivitu obce její úpravou, zejména návsi a vyhlídkových míst

Získat dotace na vybudování ubytovacích kapacit popř. podpořit ubytovávání v soukromí

Postupně opravit hřbitovní zeď a obnovovat ozelenění obce

Založit místnost jako muzeum památek obce

Navázat spolupráci s jinými obcemi, zejména s obcemi stejného jména

Podporovat zájezdy občanů a sdružení za poznáním a výměnou zkušeností

Je nám samozřejmě známo, že bez získání dostatečných finančních zdrojů, pomoci občanů a zájmových skupin a samozřejmě spolupráce v zastupitelstvu obce toho dosáhnout nemůžeme. Budeme o ně usilovat, ale tak, aby byly výsledkem kvality a nikoliv závislosti na lobování, které se může obrátit i negativně proti obci a vytváří prvky nerovné soutěže. Jsme přesvědčeni, že tento program je v zájmu všech občanů této obce a proto ho nabízíme a věříme, že bude posuzován bez předsudků a přijmán s porozuměním a důvěrou v jeho ucelenost a vyváženost.

Volební program Česká strana sociálně demokratická, MO Kobeřice u Brna

Vážení občané!

Necelého půl roku po volbách do Poslanecké sněmovny jsou na programu volby do obecních zastupitelstev. Ve dnech 20. a 21. října 2006 proběhnou volby i v naší obci. Protože má ČSSD v Kobeřicích u Brna značnou podporu ve svých voličích a tato skutečnost je i velice kladně vnímána naším zástupcem v Poslanecké sněmovně panem Mgr. Bohuslavem Sobotkou, vznikla v Kobeřicích u Brna MO ČSSD.

Kandidáti České strany sociálně demokratické tvoří skupinu lidí, kterým není lhostejný stav obce, práce OÚ a veškeré další dění v Kobeřicích u Brna.

Jsme přesvědčeni, že kandidátka ČSSD, složená z občanů různého věku i odborností dává záruku, že Kobeřice u Brna budou stále pulzovat společenským i kulturním životem. Hlavně pak budou častějším příjemcem dotačních prostředků, které jsou tolik důležité pro malé obce. Některé okolní obce nám v tom mohou být příkladem.

Chceme prosazovat a naplňovat zájmy všech obyčejných, pracovitých a poctivých občanů naší obce.

Váš hlas rozhodne o budoucím vývoji. Rozhodování to bude důležité a my věříme, že u něj nebudete chybět a že rozhodnete správně!

Hlavní body volebního programu:

- Prvořadou záležitostí je pro nás rekonstrukce budovy základní a mateřské školy v obci tak, aby vyhovovala dnešním požadavkům na moderní výuku. Předmětem rekonstrukce by měl být i školní dvůr (důstojné prostředí pro MŠ) a školní kuchyně s jídelnou (též velice důležitá pro seniory). Celá akce není možná bez dotačních prostředků. MO ČSSD již podniká potřebné kroky.
- Budeme se snažit získat finanční prostředky na rekonstrukci místní sokolovny, která je jediným sálem v obci, kde se mohou konat kulturní akce. Bez dotačních prostředků je akce nemyslitelná. MO ČSSD již podniká potřebné kroky.
- Budeme postupně opravovat chodníky, silnice a osvětlení v obci.
- Společenské dění v obci podpoříme pomocí organizací i kolektivům, ať již úlevami z poplatků nebo dle možností finančně. Nutná je podpora stálých akcí typu hodů, které jsou tradiční, pravidelné a hlavně náročné - organizačně i finančně.

Na splnění těchto a dalších úkolů, včetně všední práce Obecního úřadu v Kobeřicích u Brna, se chtějí aktivně podílet následující kandidáti:

za ČSSD: Jaromír Ondráček, Roman Hanák, Dagmar Svobodová, Ing. Petr Baják, Martin Matyáš, Jiří Gross, Gabriela Dokulilová.

Vážení občané,

dovoľte mi, abych vám touto cestou ještě jednou poděkoval za velkou podporu, kterou jsem od vás získal v červnových parlamentních volbách. Velmi si toho vážím. Vaši důvěru nezklamou a tak jako i v minulých letech budu usilovně pracovat pro všechny obyvatele, a všechny vesnice i města našeho regionu i kraje. Nyní před sebou máte důležité rozhodování o tom, kdo bude stát příští čtyři roky v čele vaší obce. Věřím, že půjdete k volbám a že kandidáti sociální demokracie získají vaši podporu. Jsem přesvědčen, že jako poslanec parlamentu v nich získám pracovité a schopné partnery při zlepšování sociálních i ekonomických podmínek pro život v celém našem regionu.

Se srdečným pozdravem a přáním šťastné ruky u komunálních voleb

Bohuslav Sobotka
Váš poslanec za ČSSD

Děkujeme za podporu

Podvečerní rozjímání

*František Halas: Krajino dětství proudem unášená,
plavými vlny rána prolutá, v zrcadlech vln tisíckrát
roztříštěná, tys minula.....*

Jak je krásné se vracet vzpomínkami do dávno odvátného dětství. Ještě krásnější je pohled na důvěrně známá místa, která v nás probouzejí nostalgii zašlého času a jako by říkaly:vzpomínáš? Zabloudit pohledem na vesnici, pole, lesy, vinohrady.... Nemohu jinak, než poděkovat době ve které jsem žil. Ač v době války, bídy a době plné převratů, ale přitom šťastně prožitého dětství. A proto nemohu než v duchu pohlédit tehdy prožité mládí, probouzené v tolika krásných vzpomínkách. Ale teď, když se dívám z „Kedlét“ na vesnici, která se koupe v paprscích zapadajícího slunce, vidím, že to už nejsou ty „moje“ Kobeřice mého mládí. Všechno je tu hezčí, ale jiné. Snad jen ta chrpa, co roste vedle mě tady na mezi má stále krásné modré květy jako tenkrát. Hodně domků už tady není. Vzal je čas a na jejich místě jako by je zavřela zem, až byli součástí a historií naší obce. Na střeších domů trčí různá monstra televizních antén všeho druhu, která krmí svými signály pochybné, bezduché a nekonečné seriály domácí televizory, pro které už některým nezbyvá čas si

sednout večer se sousedem před dům, tak jak to bývalo zvykem. Z pootevřených oken se řine hudba, které my starší už přestáváme rozumět. Dívám se na silnici pode mnou, na které jsem pořádal v létě závody námi zhotovenými „multikárami“ z podvozků kočárků vyhozených u „Františka“. Na silnici, po které v zimě poskakovalo tolik vrabců a strnadů a konipásků živících se na koňských trusech. Dnes, kdy tady jezdí auto za autem by jsme si asi moc nezazávodili. A ti strnadi? Ti by si dnes ani nezobli, ba ani daleko nedoskákali. Koňů a krav vidět na silnici je už skoro vzácnost. Bloudím očima po okolí a každé místo ať kostel, škola, pole, vše mě tak známé! Ale jako by se mě ptaly: Jak dlouho už nejsi mezi námi? A kde jsou ty pole, která nesla tak krásné názvy jako: Syslůvky, Kuchyňka, Ohřeblo, Nohavice, Odměřky, Netroufalky a p...? Kdo z nás si je ještě pamatuje? Jejich názvy částečně zlikvidovala socializace vesnice založeným JZD a některé spolky nové lány polí. Ale ty lány polí, které se přede mnou rozprostírají, jsou už ale bez potomků. Kde jsou ty doby, kdy se lidé soudily o každou mez? Ba i za zoranou brázdou na půl pluhu, když se neudržel kůň. Tenkrát za našich časů byla i tráva důležitá surovina. Každý ji osekl-u cest, na mezích, v lese, všude. I cestář, který pohraboval tehdy šterkovou silnici dovedl vyséct každou příkopu. Když byla tráva, bylo i mléko. Když ani ta nezbyvala, tak se koza svěnila panu Šemorovi, obecnímu pastýři, který koze zahnal na obecní pastvisko, které se nacházelo na levé straně silnice pod vinohrady. Dodnes nevím proč se té louce říkalo také „Stání“. A co po ní poletovalo motýlů, které jsme chycené mezi sebou handlovali! A jako zvláštní odměnu, když chodil s proutěným košem s celou rodinou na Štědrý večer o vánocích s „pastýři“ po vesnici, mu lidé dávali do koše co mohli-byla tenkrát bída, ale kdo byl tenkrát bohatý? „Tunelářů“ tenkrát

nebylo, k privatizaci nebylo co nabídnou, a restituce? Tyto moderní výrazy se tenkrát neznaly. Tak z čeho se mohlo zbohatnout? Byla válka na kterou musela přispět i ta poslední slepice stanovenou dávkou vajec. Tenkrát nás ale na poli vítali svým zpěvem skřivani a křepelky. Už nevidáme, ani neslyšíme žence na poli, brousící své kosy a jak v zástupech sečou obilí. Dnes je vše jiné. Po poli přejede kombajn, zasmradí, vystraší a omrzáčí zvěř a je posečeno a vymláceno. A slyšet křepelku? A místo zpěvu skřivánka nám na poli hrčí traktor. A tak si jen můžeme zarecitovat báseň od Jana Nohy. „Traktor přehlušil skřivana a nevoní už chlévem, přec však pole od rána naplnil novým zpěvem.“ Tak nám praví poezie dnešních dnů. Jó vesnice mého mládí je ta tam, milý skřivane-traktoristo. Zato se neslo bramborové pole naším zpěvem v roce 1950, když ti „američtí diverzanti“ nám pozhadovali mandelinku, na kterou pak nestačilo ani DDT. To jsme tenkrát na brigádách při sběru tohoto škůdce brambor si zpívali čerstvý hit v rytmu swingu: „přišla na nás rána nová-mandelinka bramborová. Sbírají jí brigádníci, na poli i na silnici.“ Je člověku líto, když vidí kolem sebe tolik neobdělaných polí, zarostlých plevelem a lebedou. Je jiná doba, staré časy zašly. Staří vymírají a mladí o pole už nejeví zájem. Ti si už z původních chlévů přestavěli garáže pro své auto a chlubí se kolik mají koňů ne ve chlévě, ale pod kapotou svého auta. Když se projdu ulicemi vesnice a vidím ty hezké a opravené domy, tak už těžko vzpomínám na ty původní z našich dob. Ví snad někdo z vás, jak se v padesátých letech tyto ulice jmenovaly? Dolní-Švermova; Vrchní-Rudé armády; Kedlety-Fučíkova a jiné? Stejně jsme jim říkali pořád stejně, jako dnes. Nebo snad tehdejší radní zapomněli vyvěsit směrovky? A teď v podvečer, když slyším vyhrávat místní rozhlas OÚ, nemohu zapomenout na naše obecní bubeníky, pány Havránka a Milise. Pan Havránek, ten měl v sobě vojenský „šmrnc“ a pán Milis? Říkali jsme mu „palčák“. On totiž na jedné ruce pořád kýval palcem. Ten v roce 1952, když se na vesnici zřídil rozhlas už dobubnoval. Ještě dnes jakoby jsem slyšel jeho hlášení: „na vědomost se dává, že přijel do Kobeřic miškář Šašinka. Kdo má co na vymiškování, ať to ohlásí na MNV.“ A to my kluci jsme se hned shlukli okolo miškáře, oděného v dlouhém koženém kabátu a obdivovali jeho Jawu 175 na které přijížděl až od Kyjova. Tenkrát hned po válce neměl nikdo mimo Tondy Bartáka zvaného „Burda“ motocykl nikdo. Ten když se projel se svým moto značky „Saroleo“ po vesnici, dovedl zasmradit ulici tak, že bylo lepší pozavírat všechna okna od domu. Smutně se dívám na „náš“ rybníček za Berneškou, kde jsme se v létě čvachtali a pořádal závody na neckách. Voda byla sice studená, protože přitékala drenáží ze země a odtékala stavidlem a potůčkem Melichárkovou zahradou do „hrčáku“ kamenného mostu v Benešce u Chaloupek. Škoda, že už tam není. Je zarostlý blátem a nám zbyly po něm jen vzpomínky. Snad se ještě dočká doby až bude v obecní pokladně dost peněz a bude opět rozdávat tolik radosti, jako za našich časů. Kam se ještě podívat v tento podvečer? Raději už nikde, protože slunko už dávno zapadlo kamsi za „dřinovem“ a vzpomínka by se vynořilo příliš mnoho. Snad zase po čase, až se mě opět zasteskne po vzpomínkách tady prožitého dětství.

Nakonec musím v tomto večerním rozjímání vzpomenout a pozdravit své spolužáky z naší „obecné“

školy. Rozléti jsme se jak ti ptáci z hnízda po světě a někteří co dali tomuto světu už „dobrou noc“ se na rodné Kobeřice dívají hodně z vysoka. V duchu se se všemi rozloučit neskutečným přáním: „Kéž by nám bylo alespoň o šedesát let míň“ a spolu s nima si zazpívají. Nikdy se nevrátí pohádka mládí, která je v žití jen jedenkrát. A závěrem Vám všem rodákům popřát pevného zdraví a spokojenosti ve Vašem životě. A osazenstvu obecního úřadu naplnění jejich předsevzetí a úspěchu v práci pro blaho obce. Rozloučit se nechce jinak, než touto básní: Každý svůj domov má, někdo tak blízko a jiný daleko. Rád se tam každý vracívá, v tolika dětských hrách, v tolika vzpomínkách.

Rostislav Ondráček /Vsetín/

Američani v Kobeřicích

V pátek, 22. srpna 2006 zažila naše obec již druhou návštěvu ze Spojených států amerických, jejichž předkové pocházeli z Kobeřic, z rodiny Kristýnovy. Na rozdíl od loňské návštěvy, která byla z amerického státu Utah, byla tato návštěva z Texasu. Tentokrát to byli potomci, Wilkinssonovi, Jana Kristýna a Marie Anny Divácké, kteří přicestovali do USA v roce 1906. Tak jako mnozí emigranti do zaslíbené země se pravděpodobně vylodili v Mexickém zálivu v Galvestonu nedaleko Houstonu, což je v Texasu, kde se také usadili San Antoniu. Wilkinsonovi jsou už třetí a čtvrtou generací, navazující na svoje předky. Rodina Kristýnova je rozprostřena po celých Spojených státech, neboť Jan Kristýn měl s Marií sedm dětí, 4 chlapce a tři děvčata. Rodina Wikinsonova se odvozuje od nejstarší dcery Elsie Emily Kristyn. Wilknsouvi přijeli, aby se pdívali na rodiště svých předků. Zajímala je krajina, navštívili kostel, jehož dlouhověkost vyvolává u cizinců, američanů obzvlášť, obdiv. Podívali se také na hřbitov, na místo, kde původně býval hrob Kristýnů i na kůr, na kterém zpíval poslední Kristýn, který žil v Kobeřicích, Romuald. Prošli pak vesnicí kolem fary, nad níž se obdivovali historickým lípám. O stromy, které jsou odlišné od jejich vegetace, se velmi zajímali. Podívovali se plodům našich ořechů, zajímali se o jabloně a také o švestky. Zajímali se o o památníky, kde hledali stopy po svých předcích. Jenže v archívech jsou památky na rodinu téměř nulové. Bylo jim ukázáno místo v Benešce, kde původně domek Kristýnů stával (dům Buriškových, později Bulových). Vystoupali do Kedlét, kde se podívali na domek, který užívali Kristýnovi naposled (mezi Macháčovým a Krahulovým, dnes obývaný Závodníkovými) a u zastávky v Kedlétěch se podobně, jako jejich předkové před stovkou let, naposledy rozhlédli po kraji a odjeli do Slavkova, kdče je čekali skuteční potomci českých Kristýnů.

Jiří Slabotinský

Foto z návštěvy:

Klientelismus je neoficiální systém organizace v politice založený na protekci, konexích a rozhodnutích „v zákulisí“, uvnitř struktur politické moci – od totalitních režimů, přes diktatury až po nevyspělé nebo počínající demokracie. Slovo *klient* má původ v antickém Římě, kde znamenalo osobu chráněnou příslušným patriciem, ve středověku pak politického chráněnce toho kterého feudála. Dnešní klientelismus pak lze chápat jako vztah, kde veřejné činitele a zájemce o státní zakázky spojuje společný osobní prospěch, takže se navzájem chrání, nebo z nabízené a přijímané ochrany mají (finanční) prospěch. Klientelismus je vlastně variantou korupce. Existoval zejména v některých amerických městech přibližně v letech 1875–1920, ale v některých případech trvá dodnes. Je také běžný v Latinské Americe, hlavně ve venkovských oblastech. V komunistických zemích se uzavřené kruhy státního klientelismu nazývají *nomenklatura*, což je původně pozitivně míněný výraz pro vyšší kruhy privilegované režimem, který v tomto smyslu přišel z ruštiny. Klientelismus se negativně projevuje i v současné české politice a hospodářském životě. Opakovaně se objevují různé aféry českých politiků, kdy se objevuje jejich úzké napojení s různými obchodními a poradenskými společnostmi. Rovněž vstup do Evropské unie znamená nové možnosti pro klientelismus, zejména v oblasti velmi složitého a nepřehledného poskytování dotací z fondů EU.

Korupce

Korupce (lat. *corrumpere* = kazit, oslabit, znetvořit, podplatit) je zneužití postavení, funkce k osobnímu prospěchu - v politice, veřejné správě, hospodářství. Je opakem integrity. Korupce postihuje jak politiku, tak hospodářství, tak společnost. Může být jak drobná tak obrovská, jak neorganizovaná tak organizovaná. Vyznačuje se podplácením, úplatky, vydíráním, zastrasováním. Dále privilegii, neoprávněnými příjmy a jejich vyžadováním, udělováním přízně, protežováním. Politická korupce nakonec vede ke kleptokracii - vládě zlodějů, loupežníků (doslovný překlad) - kdy už odpadá i předstírání poctivosti, upřímnosti před veřejností. Ačkoliv korupce přispívá ke zločinnosti - jako, mimo jiné, typicky, k praní špinavých peněz, kuplířství, obchodu s drogami - tak se zdaleka neomezuje jenom na tyto (dnes) trestné aktivity. Pro porozumění toho, jak korupce vzniká, jak roste a co ji udržuje, je ale důležité ji od trestné činnosti jasně oddělit. A pak také vytvořit a uplatnit podmínky, pravidla - i zákony - které umožní ji omezit a postihovat.

Podmínky podporující korupci

Koncentrace politické moci a rozhodování, nedemokratické režimy, ať jsou centralistické, totalitní nebo se vyznačují vládou mocenských klanů. Apatická, nezajímající se, nebo „poddanská“, tomu či onomu „vůdci“ lehce podléhající veřejnost, která se nezajímá o politiku - veřejné věci - nebo na ni nemá dostatečný vliv.

Slabé právo, nedostatečná justice, nebo sloužící jen mocným a vlivným k prosazování jejich zájmů - nedostatečná „vláda práva“, anglicky *rule of law*

Tajení informací, rozhodování, procesů a závislostí, nedostatek otevřenosti, transparentnosti

Pro veřejnost, občany, jejich kontrolu, uzavřené mocenské a politické kliky

Velké, a nekontrolované, částky financování ať veřejných, nebo soukromých, projektů

Důsledky korupce

Oslabení správy veřejných věcí, politiky, vedoucí až k rozpadu státu

Oslabení hospodářských výsledků, ekonomiky, vedoucí až k nemožností podnikat

Růst chudoby a nezaměstnanosti

Rostoucí daně a zároveň rostoucí daňové úniky

Rostoucí nedůvěra v politiku, ekonomiku, a k vlastním schopnostem, rezignace

Odchod těch schopných tam, kde se mohou (lépe) uplatnit - anglicky *voting with one's feet, brain drain*

Poznámka: podíl korupce, jako další „daně“, je ve středně až více korupčních společnostech odhadován na 10-20% hrubého domácího produktu (HDP).

Index vnímání korupce

Od roku 1995 se používá pro srovnání tzv. index vnímání korupce (*Corruption Perception Index – CPI*). Měření míry korupce ve státě je velmi obtížné. Nelze srovnávat úroveň korupce podle měřitelných dat (např. počet zatčených nebo počtu soudních případů). Taková data totiž vypovídají více o vůli a schopnosti státu korupci odhalovat a potírat. Proto se používá metoda subjektivního vnímání korupčního prostředí mezi podnikateli, analytiky, státními úředníky apod.

Výběr států dle umístění v žebříčku CPI

rok	země	CPI	pořadí země na světě	v EU
2004	Finsko	9,7	1	1
	Velká Británie	8,6	11	5
	Rakousko	8,4	13	6
	Francie	7,1	22	11
	Slovinsko	6,0	31	15
	Řecko	4,3	49	21
	Česko	4,2	51	22
	Slovensko	4,0	57	23
2005	Finsko	9,6	2	2
	Rakousko	8,7	10	7
	Velká Británie	8,6	11	8
	Francie	7,5	18	12
	Slovinsko	6,1	31	19
	Česko	4,3	47	24
	Řecko	4,3	47	24
Slovensko	4,3	47	24	

Podzim

František Hrubín: Oddechla si země, hlíny její které zrna pilně hnaly v klas, k slunci smírnému se obracejí.

Není pochyb o tom, že každá roční doba je krásná a má své nevystihlé půvaby. Podzim není výjimkou. Až na to, že ho nikdo nevíta a také se s ním nikdo neloučí.

Podzim nepřichází náhle, čeká dlouho, dívá se do kraje a dopřává létu, aby se po své vůli vyžilo.

Nechvátá, zastavuje se na stránkách

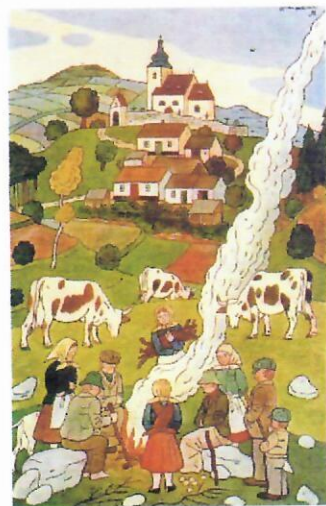

a dívá se do zahrad, kde dozrává ovoce. Stromy a keře se obléknou do zlata a šarlatu, aby nám ještě naposledy ukázaly svou krásu než první mráz, ostrý vítr a mlhavá jitra ji seberou. Zejména té červené zůstává na stromech, jeřábech a šípících. V polích je dobývána poslední úroda z bramboříšť a po celé krajině za mého mládí čmoudili ohníčky, jejíž bělavý a čpící kouř neodlučně patří k půvabům podzimu. Dobrým hlasatelem podzimu je Václavka, ta poslední radost houbařů. Podzim není pošmourný, ponurý a teskný, ale jen zamlklý. Je tichý, jeho zeleň je přidušena šedí, ale jeho nádhera je pestřejší a bohatší, poněvadž odívá celý kraj do překrásných barev jeho šatu. Je tichý tím, že ono ticho podzimu poznáte nejlépe v lese, i když v něm nad vaší hlavou šumí koruny stromů. Začátek podzimu jistě s radostí vítají rodiče s dětmi, které nastoupily po prázdninách do školy. Brambory jsou už ve sklepě a tmky z větší části v sudech na kvas. Zbývá porýt a zazimovat zahradu. Příroda už začíná pomalu odpočívat a tak proč bychom si neměli i my na čas oddechnout od starostí a shonu. Tedy starostí a problémů, které si užijeme dostatek v nadcházejícím období předvánočním, vánočním a novoročním. Nám starším pořád nejde do hlavy, proč na podzim, kdy už máme krátké dny si musíme „narychtovat“ hodiny o hodinu dozadu. Tedy v neděli 29. října ve tři hodiny po půlnoci, aby ukazovaly dvě hodiny. My pohodlnější tak učiníme až ráno po probuzení. On ten pocit, že si můžeš ještě hodinku déle pohovět v posteli je na tomto ceremonálu nejkrásnější. Pokud už se vám nepodaří v těch šedesáti ušetřených minutách života usnout, pokuste se v leže zapřemýšlet o tom, co udělat proto, abychom už od pondělka lépe vyspalí byli k sobě milejší, tolerantnější a pokud zapřemýšlíte hlavně vy mladí nad problémem, proč Kobeřáky rok co rok ubývá, nebude to také jistě na škodu.

A jaký byl podzim našeho dětství?

V září nám moc radosti nedal. Prázdniny skončily a začala škola. Zato na polích se začalo objevovat plno ohníčků a krajinou se nesl čpící kouř z bramborové natě, který jsme využívali k opékání brambor. Černí jako čerti od spálené slupky a popele, načichlé dýmem, ale

šťěstím celí bez sebe, přehazovali horkou bramboru z ruky do ruky. Teď je vše jiné. Většina ni nechá brambory vyorat koněm nebo traktorem, rychle posbírat a odvézt. A na to opékání už nezbyvá čas ani pro naše děti. To by se zas musely kopat motykou, ale ty časy se už těžko vrátí a nám starším zůstane jen vzpomínkou. Kdo měl hodně trnek, tak se vařili v kotli povidla, které byly nezbytné do buchet, koláčů, placků a cukroví. Při tomto „rituálu u kotle“ si mohli v klidu

popovídat co se v dědině nového událo a probrat všechny ty drby tak jak to bývalo zvykem při vyšustování klásků turkyně nebo draní peří. Podzim byl také čas na nakládání zelí. Početnější rodiny do škopků, menší do kameňáků. Tato procedura se konala v každé rodině. Jak u sedláků, tak u chudých domkařů. Tenkrát pro nás platilo příznačné valašské přísloví „zemňáky a zelé – naše živobyčí celé.“ Pro nás děcka skýtal podzim také mnoho radostí. Hlavně když jsme se mohli pochlubit před kamarády svým drakem a předvést ho na polích „nad Kedlety“, ovšem pokud se neutrhli a neuletěl, protože tenkrát nebyl takový výběr špagátů jako teď, natož rybářských nití. A pokud někdo nechal nebo zapomněl na poli dyňu? Tak ta tam dlouho nevydržela. Dyňa se malým otvorem shora vydlobovala, vykrojily se oči, noc a zuby. Dovnitř se dala zapálená svíčka a večer, když se setmělo jsme se mohli na „dolině“ za Bernešku vzájemně strašit. Teď se tomu říká Halloween a propatuje se to jako o vánocích Santa Klaus. Prý to přišlo z Ameriky a slaví se to tam z 31. října na 1. listopad. Kdes byl Halloweene, když už tenkrát jako děcka jsme se strašili s těmi dýněmi a přitom nám nezáleželo jestli je 31. říjen. Jak se našly dýně a sehnaly svíčky tak se strašilo. A když spadlo listí ze stromů? To my děcka chudých domkařů, kteří neměli zahradu, ale jen jedno nebo dvě políčka na brambory a obilí pro slepice a nemohli tam zasadit ovocný strom, jsme chodili na takzvaný „Obstrlic“ (ovocné zbytky na stromech). Vyzbrojeni krátkou laťkou jsme sráželi ze stromů zbylé jabka, hrušky a ořechy. Hotový ráj byly pro nás Zelničky pod mlýnem a na ořechy Odměrky pod Zadní horou. A co dával tenkrát podzim myslivcům? Myslím, že už se těžko vrátí doba, kdy po honu se naložily u spodního konce Dřínovce dva žebňáky zajíců, bažantů a koroptví, nepočítaje kdy z myslivců si vzal domů. Ti si můžou už jen vzpomínat. Ke konci podzimu už dávno nepoletuje vzduchem babí léto a jeho vlákna zmizí i ze stromů a křovin na které je navál v posledních podzimních dnech lehký větřík a několik deštivých dnů stačí tyto stříbrné nitky potřhat. Dosud byl vítr vlažný a teď fouká mnohem studenější. Staré pořekadlo nám napoví, že „fouká ze strnišť“. Přírodě samotné jsou dny babího léta časem teskného usmíření s přísností zákona. Jsou to dny velikého loučení. Vlaštovky se začínají srážet do houfů a z jitřních a večerních koncertů v lese se vytratil mnohý ptačí hlas. Na polích a rybnících tomu není jinak. Slunce se už začíná na nás dívat

omrzle a jako by říkalo, že léta už bylo dost a za rok přijde stejně zas. Zafouká zase chladný vítr, který probudí v srdci přírody bezejmenný stesk a dá nám najevo, kdo je pánem podzimu. Jen těm houbařům nemůže zabránit, aby se ještě nešli podívat do Kněžáku, Ličáku, Dubí a jinde, jestli náhodou ještě

někde nerostou. I stromy jsou zbaveny posledních zhnědlých i zežloutlých listů. A to už nám dává příroda vědět, že si chce také odpočinout a povolává sv. Martina, ale málokdy na bílém koni. Snad věmější pranostika „Na svatého Martina, kouřivá se z komína“, nám oznamuje, že bez kamen se už neobejdeme. Zvláště, když dáme za pravdu pranostice na letošní léto: „Moc hub srpnových, moc vánic sněhových“. Málokdo už ví, odkud by měl Martin do zemí českých přijet. Ten, který měl sněžného koně sedlat, se narodil v římské provincii Panonii v rodině setníka. Stal se křesťanem a roku 371 jej věřící z Tours (Francie) zvolili biskupem. Za svého života vykonal mnoho pro křesťanství ve Francii, a proto se mu přezdívalo apoštol Galie. Zemřel roku 397 ve věku 81 let. Pochován byl v nejstarším západoevropském klášteře Poitiers. Sv. Martina (11. listopadu) bylo tradiční datum, kdy čeleď opouštěla sjednanou službu, dostávala mzdu a hledala si nového hospodáře, případně o rok prodlužovala. A ještě naposled, než předá podzim vládu paní zimě, rozloučí se hlavně s dětmi, kterým pošle sv. Mikuláše, který byl pro nás děcka více postrachem, než vítanou osobností. Protože ti čerti nám nahnali tolik strachu, že jsme jim věnovali více pozornosti, než Mikuláši s andělem. Dnes už se tak Mikuláš neslaví jako dříve. Většina dárek pro děti je přichystána a porůznu uschována až pod stromeček na vánoce. Po Mikuláši, kdy pomalu končí vláda podzimu, si podzim uvědomuje, že brzo přijde zima, která pokryje celou zem sněhem. Nikdo se s ním neloučí a odchází v tichosti, jak přišel. Přichází totiž předvánoční uspěchaný čas a 21. prosince se s námi již naposledy rozloučí. Třeba v naději, že se s námi ve zdraví shledá opět až za rok 23. září. Kdo ví? A aby tomu tak bylo, milí rodáci, přeji vám všem hodně zdraví a životní pohody nejen do příštího podzimu.

Rostislav Ondráček /Vsetín/

KULTURA

Jeleni v Horním Jelení

My do Orla se slétli, paroháči,
do Orla v Horním Jelení,
abychom v dusnu jako na pekáči
začali druhé sezení.

A ,věru, dost nás bylo,
těch, co k ozdobě se hrdě hlásí,
co hrdi jsme i na své dílo,
počaté v Semilech na „věčné časy“.

Když zazněl žesťů fanfár zvuk,
dar z Ameriky Jelenským,
tu ozvěna se táhla z lesů, luk
a mámila nás jako vonný dým.

A když pak hřívou pokynul nám prezident
a trochu skromnější i Horní starosta,
na dlani srdce leskla se jak sakrament
a paroží zas křídla narostla.

Pozdravit přišli mladí, staří,
poslanec, kluci, děvčiska.
Všichni nám přáli, ať se daří,
i krásné mládí z Hutiska.

Pak s miniparlamentem,
demokraticky (ne)zvoleném,
jsme přijali vážně, a ne žertem:
Když mýdlo, tak jen „s jelenem“!

A co příště k pití?
Jedině Jelínkovu slivovici!
Podmíněně lék na všechno a nutné k žití
už bude k mání v Jedovnici.

V Radosti raut, i Kamarádi,
kofola tekla i pod stolem,
hrdlo ke zpěvu mnozí ladí
s kytarou i v rytmu žesťovém.

Noc byla krátká, hlavo bolná,
zmožená únavou ne parožím,
buď ještě chvíli, prosím, svolná
a dej, ať se v tom horku nesložím.

Čeká nás koncert v kostele a procházka,
pak průvod, program v lesích, v Radosti.
I s uměním se paroháč rád laská,
když jídlo, pití je a žádné starosti.

Tak vyšli žlutí z Pražma hrdě,
z Kobeřic paroháči v zeleném,
do trub zaduli hudci tvrdě,
nohy šly zlehouchka a vesele.

Starosta s prezidentem vyjel koňmo,
za nimi suita a „dostihy“,
i v kápích jeleni tam byli dvojmo
a po koních voňavé koblihy.

Však hlavní přišlo poté s mládím,
barevným, svěžím, nadějí Jelenských.
Ale i od těch, co šli za cedulkou za ním,
se pod prapory rozeznával smích.

Smích šťastný, plný radosti,
jak už to u nás, u jelenů, bývá,
vždyť neseme svůj úděl s hrdostí
a obdiv jiných je pro nás voda živá.

Pohleďte na to mládí v krojích z Valašska,
i na „Perníček“ svěží z Pardubic,
na švarné hochy v krojích z Kyjovska,
i na hudby, jak dují z plných plic.

Na mávající na chodnících
s praporky s hlavou jelena,
co bosí jsou či ve střevících,
na malé děti zejména.

A podívaná nekončí,
byť mažoretky z Chocně daly vale,
se valí dále po silnici
až na paloučky, k bílé hale.

Tam prohání se krásní koně,
cvičí se, je se na co podívat,
a pokud hrdlo žízni prahne,
s Holbou si pivo můžeš dát.

I pro nejmenší tady skáče
loutková princezna z Libáně,
nad čarodějnicí u bufáče,
kde v ZOO mýval touží po vaně.

Hasiči bdělí pilně střeží
kol velké haly čilý ruch.
Dokořán dveře otevřeli,
aby tam aspoň proudil vzduch.

A uvnitř lidé tleskají, smějí se i pláčí,
jak program běží, mění nálady,
jak vesele i teskně hrají hráči,
jak končí vhléd do krásné zahrady.

Loučí se prezident a starosta
i další milí lidé,
moderátor, jenž se ctí se vším prokousal
a všichni těší se, až zas slunce vyjde.

To za dva roky, možná v Jedovnici,
teď Jelenští jen velké díky vám,
za všechno, za tu krásnou veselici,
kterou jste z lásky připravili nám.

Jen ještě někteří, z Pražma a Koberčic,
nechtěli z očí pustit hezkou chvíli
a s Jelenskými zapěli z plných plic,
když starosta přinesl harmoniku.

A pěli o přátelstvích, co jsou živá,
jak smutek v srdci vedle radosti a lásky tiká,
a jak to v kláních taky občas bývá,
tak s loučením si mnozí vyměnili trika.

Adieu, Horní Jelení, ty milý kvítku,
městečko v lesích veselé,
vzkvétej a před svou zlatou nitku,
jak vznosné tóny v krásném kostele.

Paroháč v pravdě s lesem splývá,
jde Evropou a faleš nesnese,
a s ním z Jelení jde i výzva:
„Všech zemí parohatí, spojte se!“

*Jiří Slabotinský
člen výboru Parohatých měst*

Babské hody

Proběhly v sobotu 1.července 2006. Na tyto první babské hody se asi dva měsíce scházelo a nacvičovalo 30 žen jakéhokoli věku. Zkrátka kdo chtěl, mohl jít – samozřejmě ženského pohlaví. V sobotu ve 14 hodin prošel krojovaný průvod vesnicí za doprovodu krojované kapely a nazdobené bryčky tažené párem koní, na které si mohly starší stárky cestou odpočinout. Po průvodu byl nástup na návsi, kde ženy předvedly pásmo tanečků, které si nacvičily. Do podvečerních hodin zde pak tancovaly a juchaly. Společně s hudebníky na obecním úřadě v klidu spořádali večeři a nabrali dalších sil, tolik potřebných pro další průběh večera. Něco po osmé hodině byl slavnostní nástup a dále stárky zpívaly a tancovaly a hleděly rozveselit všechny občany, kteří se této akce zúčastnili. Počasí vydrželo bez deště, na roštu se opékalo maso, pivečka bylo také dost – toto zázemí pilně pomáhali zajišťovat koberští hasiči.

Po půlnoci nám „baby“ nachystaly překvapení. Odešly s písničkou na rtech a za chvíli naběhly zpátky do kola v teniskách! Mnozí tancovali s nimi až do ranních hodin. Hlavní účel této akce byl, aby se ženy mohly nastrojít do krásných krojů, zatancovat si a zazpívat, prostě se pobavit i bez nás mužů. Doufám, že se ještě někdy takový počet žen sejde a bude schopen něco takového uskutečnit. Pokud ne, kameraman zachytil věrně atmosféru této akce a můžeme celé babské hody shlédnout doma z videa nebo dvd.

Milan Piták

Svatá Terezie zasazuje zimní okna

Svatý Havel – devět počasí ze den

Svatá Hedvika medu do řepy zamíchá

Svatý Haštal – vyměť maštal

Sněží-li v říjnu, bude měkká zima

Neopadá-li v říjnu listí ze stromů,
bude tuhá zima

Informace o škole

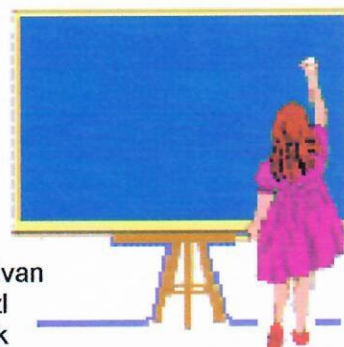
Do základní školy nastoupilo 17 žáků. První třídu navštěvují 4 děti: Eva Dudová, Sabina Sedláková, Patrik Divácký a Nikola Krahula. Škola má povolenou výjimku z počtu žáků.

V mateřské škole je 18 dětí, což je plně naplněná třída. Prostory školy jsou nově vymalovány. Třídní učitelky je pěkně připravily na slavnostní otevření 4.září 2006. Příjemné prostředí školy má děti motivovat

v lavicích i ve volnočasových aktivitách. Snažíme se modernizovat všechna 4 zařízení podle pokynů Školné inspekce a proto jsme v minulém roce nakoupili nové stoly do mateřské školy, skříňky na hračky, záclony a žaluzie, židle do školní družiny, pracovní stůl do školní jídelny. V 1. a 2.ročníku vyučuje Mgr. Dana Horká a ve 3. a 4. ročníku Mgr. Blanka Vodáková. Ve školní družině s dětmi pracuje Dana Geršlová. Se školou spolupracuje Rada školy, její členové jsou paní Kamenská, Vodáková a pan Sedlák. Za uplynulý školní rok 2005/2006 chceme touto cestou poděkovat všem, kteří bez nároku na odměnu finančně přispěli škole nebo pomohli jiným způsobem. Velice nás potěšilo, že to byli lidé, kteří naše rady dávno opustili a nemají ve škole své ratolesti. Byli to: Jiří Hrbek – sběr papíru;

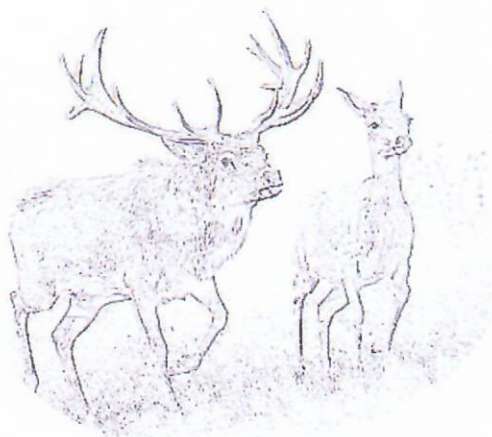
Radim Kamenský-opravil psací stůl do školní družiny, pomoc při otevření školy; Ivan Musil – odvezl a přivezl kulisy na divadlo; Luděk Cakl-kulisy a sběr papíru; manželé Mannerovi-sponzorský dar mateřské škole ve formě malování a úpravy sociálního zařízení; Tomáš Horňák a Pavel Kachlír-dodání materiálu, zazdění a úprava prostor mateřské školy. Děkujeme všem jmenovaným.

Také tento rok pokračujeme ve sběru starého papíru. Svázaný papír mohou občané nosit do školy.

Mgr. Dana Horká
ředitelka

Parohatí

Jsme město, víska parohatá,
ve hvozdech sílí naše hrud',
sem také každá laňka chvátá
by posílil i lásky duch.

My svoji chloubu hrdě nesem,
po boku občas družku laň,
ať jdeme poli nebo lesem,
vždy pospolu a nikdo sám.

Neznáme hranic žádných států,
jsme od přírody evropští,
jen díky svému majestátu
jsme králi lesů i houštin.

Náš svět je volnost, nahléd
nad všeliké to hemžení.
A pak... je na nás hezký pohled,
což žádné volby nezmění.

Jsme prostě stálicemi, kamkoli jdeme
a paroží nás vůbec nestraší.
I Prášil říkal, že když chceme,
tak mezi nimi třeba třešeň vyraší.

A tak rosteme do krásy a košatíme,
uprostřed přírody a zeleni..
čas od času si také odskočíme,
teď třeba do Horního Jelení.

Tehdy se naše síla, chlouba, krása,
ten majestát snad projevuje nejvíce,
vždyť pohled na nás touhu vábí, drásá,
že překonává hranice.

Jiří Slabotinský

Po kobersky

Herteple pro prase

„Tož, co seš takové vodrbané?“ ptají se jednoho dňa Fósek Matěja, když ho zas po delší době potkali pod vořechem u jeho baráku. Seděl tam na lavce jak noša hub. Huši mněl celý zafašovaný, akorát ty voči mu lezly zpozevá beranice, pod zadkem mněl vysokó peřinku. Kévál se v předklonu, jak mentálně narušené.

„Co se, sakra, nevopřeš a furt se ukláníš jak žid u zdi nářků?“ pokračovali Fósek, když se odpovědi nedočkali. Enom zavrtěl hlavou a to ešče hodně pomaly, takže Fósek nevěděli esli tomá byt ja nebo né.

„Cos děláš?“ zakřičeli na něho, když si taky sedli, protože si mysleli, že přes ten fáč neslyší.

„Ani se neptej!“ enom zahuhlál, že by se zato nemusel stydět reproduktor z třicátých let minulého století.

„Tož povide!“ nenechali se Fósek uchláholit.

„No, tož co ti mám povídat. Šak vidíš sám. Dodřené su jak samica a momentálně su na dně.“ snažil se Matěj vo odbornó terminológiju pro svůj duševní stav. „Dyt' já sem ti mohl skončit jak potkán, co nevodhadl velikost vok v rastlu a chcípnu, když nemohl ani tam ani zpátky.“

Fósek se na něho kosem podívali, protože takovýho potkána by mohli potkat enom v Rusku, protože tam je všecko možný.

„No tož už mně nenapíné a vybal to. Šak třeba když seš v tem momentálním srabu, tož ti tá zpověď možná pomože. Abys to pak neměl denitivní.“ snažili se mu vyrovnat ve znalosti cizích slov.

„Za všecko može ten náš sviňa pes“ začal Matěj zeširoka. „Hópe to na každýho jak hlópák, jazyk má jak struhadlo a po dršťkách je to samá chuť!“ vodplivl si, ale slina mu spadla akorát na břuch.

„Počké“ skočili mu Fósek do řeči „Co s tem má společnýho pes a dršťky? Ty tě snad' nevodřely, nebo ja?“

„Ty né. Ale ten pes za to može.“ pokračoval Matěj. „Tak si představ, su doma sám. Kača furt kdesi lítá, jak gdyby to bez ni nemohlo byt. Zato mně dycky nezapomene napsat, co všecko mám udělat. Ferman jak v Národním divadle, enom fšecky postavy musím zahrát sám. Tak tam taky bylo napsaný – dé uvařit prasatom. Na fermanu sem se proškrťal až tam a šel sem plnit jednotnó vůlu svýho guru jak sociální demograt. Ani se u teho nemusí myslet, enom stačí vodškrkovat a udělat. Tož du s tem kyblem pro herteple po dvoře a tá potvora pes jak vidí nějaké pohyb, tož si myslí, že si s ním du hrát. Skáče jak pomínuté a taková kráva když na tebe hópne, tož jak kdyby tě srazilo auto. S kyblem sem vanglovál, jak sem se kymácel. Nohama sem se voháňel, abych ho nakopnul, ale to bylo ešče horší. Von si myslél, že se mně to líbí. Tak sme došli až do sklepa. Dneska vím, že sem udělál chybu, když sem ho tam vzál.“ Na chvílu se vodmlčél, aby nabráł dech.

Fósek zatím poslouchali, ani potahovat z faje zapomněli. Matěj jich však dlóho nenapínál.

„Tož, nevzál sem ho až do sklepa, ale enom na ten mlat, gde ten sklep je. Sám sem vlezl dovnitřku a zavřel za sebo dveřa. Enomže jemu se to nelíbilo. Dveřa si umí votvírat, tož na to

furt skákál a lezl mně tam. To sem nepotřebovál. A protože s ním nebyla rozumná řeč, tož sem si k tem dveřám dál stoličku, lapnul si na ňu a začál přebírat herteple. Ať si fňuká jak chce. Enomže von skákál furt až vypadla klučka ani s tem hranolem. Na jeho straně! Mně zvostala enom tá s díró. Čučel sem na to jak husa do flašky. Co včil?“

Fósek, keré zaujatě poslouchali ho najedno přerušili: „No co, zavolá's na staró, aby ti votevěřela!“

„A gde bych tak na ňu volál, gdyž nebyla doma. Ani kdybych řvál jak túr, tož by mně tam nigdo neslyšél. Akorát ten pes mně radost', že si s ním negdo povídá. Aspoň si to myslél, protože jak sem nadával si dovedeš představit.“ zevřel pěsti, jak se mu tá situaca vybavila.

„No bóže“ povídali zasé Fósek“tož počkáš až donde. Šak by tě beztak hledala.“

„Tá taky mohla přijít až vo vosmi večír a to bylo vo půl desáté dopoledňa!“ rozohníl se Matěj. „Na dvanástó sm mně byt u zubařa a na sporáku sem si vohřívál párek, protože sem mně hlad jak vlk a po zubařovi bych jest ani nemohl. A kam se mně moc chtělo ti ani povídat nebudu, protože takové problém se musí zažit. To de každá sranda stranó.“ na chvíli si oddechl, protože si to v menším musél jit zopakovat za strom.

„No a cos teda dělál? Snad ses nepotento..?“ uculili se Fósek.

„No co“ vopáčil Matěj, gdyž se vrátil „erteple sem nevobírá! Začál sem spekulovat, jak se vocáď dostat. Nemněl sem nic než kybl na herteple a kapesník. Vobojí na nic. Ja, a ešče mobil, enomže tam není signál. Dveřa sem rozbit nechťél, tož sem to zkusíl voknem. Teda voknem, vokynkem. Slóží enom k větrání a má tak padesát na padesát ani z rámem. Tem sem se chcél protahnót.“

Fósek se na něho podívali, sjeli ho vod hlavy k patě a gdyž byli asi tak v prostředku, tož enom zakrótíli hlavó. Tam to bylo nutný přelívat postupně a pomaly vypóšťat vzduch.

Matěj, jak kdyby to viděl, zhluboka vydechl a pokračoval: „Vono to vokynko je tak metr padesát nad zem, tož sem si ten kybl vobrátil, abych se do toho vokynka dostál. Musél sem napřed vysadit to malý křídlo, protože mně nejak zavazelo. Hlavu sem tam strčil bez problémů, ale ruky už sem tam nedostál. Tož sem musél zpátky a začat z rukama. Sotvá sem vystrčil hlavu, tož ten pes začál zasé hópat. Dycky, jak sem se nohama vodrazil, abych ten zadek dostál trochu věš a hlavu důle, tož mně dál takové lóbanec, že mně vyčistíl nos ani ze zubama. Vodklačoval sem se rukama vo zeď a vlníl jak hosenka, abych se po kóskách dostál ven. Dřél sem rám až fšecky knoflíky u košule ulítaly. Gdyž sem byl tak asi v polovičce, tož mně z gatí vypadl klůček vod domu. Myslél sem si, že si otevřu z venku, ale gdyž sem se podíval pod sebe, tož tam klučka nebyla. Ten pes ju negde vodtáhl. A klůček sem potřebovál, abych mohl zamknót barák. Tož co včil?“ rozhodíl Matěj rukama.

Fósek se na něho podívali útrpně, jak to enom šlo a úctatně povídajó: „Vrátil ses pro něho, co?“

„Vrátil!“ na to Matěj „Ale byl to začátek hororu. Tam to bylo ešče po srsti, ale tady protivá. Nemněl sem se vo co vopřít, tož sem to dřél, jak se dalo. Šprajcli se mně tam žebra, vyhrnula se mně košula a protože sem netrefil na kybl, tož se spadl důle jak pytel herteplí. Vodřél sem si ramena, hlavó sem se prásknul vo rám a vo kybl sem si narazíl kostrč. Trvalo mně to tam a zpátky půl hodiny, tož sem nemněl moc času. Našél sem klůček, rači sem si ho dál do huby a lezl sem zasé zpátky.“

Fósek se zájmem poslouchali a gdyž si představili ten výjev, jak mastodont leze tam a zpátky menší díró, tož jim ani přeběhl mráz po zádech.

„Brr, to muselo bolet?“ starostlivo se na Matěja podívali.

„Já sem nemněl čas na to myslet. Dochtor nepočká, gdyž už sem se dvakrát vomluvil a k němu to bylo ešče hodinu cesty. No tak sem se do toho zasé vrhnúl. Do půli to zasé šlo, ale ty boky! Gatě se zedřél ani s trénkama, kerý se mně zamotaly u kolen. Košula mně visela přes hlavu a pes, tá sviňa, mně za ňu ešče táhál. Nemněl sem se za co chytnót, protože to bylo vysoko a důle je enom betón. Gdyby mně negdo vidél, jak tam svítím půlkama a vodklačuju se nohama, abych si nezmačkl, co bych si nechcél, tož by si myslél, že su egzhibicionista. Do smíchu mně teda nebylo. Na psa sem zakřičet nemohl, protože by mně vypadl klůček. Slintál sem, jak gdybych mněl vzteklinu, ale pes to fšecko slézál. Ešče mně zalepil voko, abych nevidél, gde padnu.“

„A spadls?“ čekali Fósek na rozuzlení.

„Spadl, ale né hned. Gdyž už sem se rukama dotkl toho betónu, tož se mně tréanky chytly za rygl. Cukál sem sebó jak ryba na suchu, nohama sem kopál jak bimbo v cirkusu, ale vono nic. Naklepál sem si to ani vpředu, pes u toho štěká!... no podívaná pro bohy.“

Podíval s na Fóska, keré se řehnili jak kobyla: „No, neřehté se. Žádná sranda to nebyla. Gdyž už to vypadalo, že tam budu viset než přinde Kača, tož na mně zas hópl pes, až mně vodřél záda a tréanky praskly. No co ti mám povídat, ani sem si nestačil dat ruky pod hlavu, jak to bylo rychlý. Zahučél sem důle jak meteór na měsíc. Enom tá díra tam nezvostala, zato na hlavě sem mněl takovou guču, že to ani čepica nezakrýla. Všíl mně byl pes dobré. Začál mně lézat ani tam, gde sem nechcél a to mně probralo. Vzál sem gatě do hrsti a valíl přes dvůr jak Šírón. Šak sem moc času nemněl a muselo se do toho vlez ani „řadování“ protože už to nešlo udržet.“

„A k temu dochtorovi jéls?“ békli Fósek, gdyž se trochu uklidnili.

„Jél. Ale né k zubařovi. Protože gdyž sem se podíval do zrcadla, tož sem se sám nepoznál. Navíc sem mněl vyháknutó sanicu, tož sem mluvil jak po mrtvici a klůček mně vyrazil dva zuby, co mně mněl ten zubař vopravit. Tož sem si řekl, že to počká a šél sem dramalogiju“ blyskl se Matěj zasé znalostí lékařské terminologije. „Dochtor se mně zeptál, esli sem nespádl do kombajnu a zachránili mně enom vytrásadla, přes kerý bych nepropadl. Nechál sem ho u toho, protože co mu budu vysvětlovat.“

„No a co Kačenka?“ nevodpustili si Fósek popichnutí.

„Vo té mně rači ani nemluv. Chcél sem ji to vysvětlit, ale nebylo možný. Akorát něco mlela vo tem za co ju zasé gdosi trestá a nedala si vymluvit, že sem nechlastál s tebě, ale chystál herteple pro prase. Řekl sem ji, že to može pes dosvědčit a to sem to pohnóžil úplně. Protože von, tá potvora, neřekl vůbec nic.“

GW

SLOVO NA ZÁVĚR

Doslov

Co zbývá? Jenom pár slov. Pár slov poděkování čtenářům, kteří to s námi vydrželi. Pár slov poděkování těm, kteří využívali tento útlý svazček k tomu, aby se podělili o svoje názory. Trochu lítosti nad tím, že těch, kteří by přispěli, nebylo více. Protože nejde jen o to, co sdělíme nyní, ale jaký obraz bude zanechán pro budoucnost, až někdo za mnoho let bude pátrat po tom, jaké Koberice byly. S odstupem času zmizí mnohé v zapomnění. Přijdou noví lidé, lidé s jinými představami, kteří dál budou zvelebovat tento kraj. Kraj, pro který vznikl i tento „občasník“, jenž chtěl zachytit nejen každodenní pomíjivost, obraz obce, ale také skutečnost, že život není jen o penězích. Že život jsou především lidé, kteří ho žijí, se svými radostmi i starostmi, lidé šťastní i plni bolesti, lidé, kteří teprve poznávají svět a ti, jimž léta sice ubrala na kráse, ale zkrášlila je na mysli.

Chtěl přispět také k tomu, že každý život si zaslouží úctu, každý by měl být především sám zodpovědný za svůj život, za svoje vítězství i prohry. Každý by také měl být sám sebou, svéprávný a svobodný v rozhodování. Být člověkem, jehož nezaslepí vidina moci, který se však také nebude hrbít před mocnými, který obstojí před svým svědomím i při svém účtování.

Vychází v předvečer komunálních voleb, v situaci, kdy hladina veřejného mínění byla mimořádně rozbouřena. Vychází proto, aby se snažil navrátit lidi k rozumu a věcnosti, k tomu, že i po volbách budou muset žít vedle sebe, že i po volbách existuje život a práce, kterou potřebuje tato obec.

*Že volby jsou sice důležité, ale mnohem důležitější je člověk, jeho schopnosti, jeho práce, rodina, obětavost a uznání pro druhé. To jenom politici se snaží namluvit, že je to to nejdůležitější na světě. **Nejdůležitější pro každého je především jeho zdraví.***

Proto spolu s poděkováním za vaši věrnost vám do dalšího přejeme hodně zdraví, elánu, vzájemné úcty a porozumění.

Vaše redakce

Vydává obec Koberice u Brna
Redakce: Obecní úřad Koberice u Brna • Dolní 54
PSČ 684 01 • tel./fax: 544 222 520
e-mail: oukoberice@politavi.cz www.kobericeubrna.cz
Odpovědný redaktor: Ing. Jiří Slabotinský, CSc.
Datum vydání: 12.10.2006 MK ČR E 13059

Zaslané příspěvky pokud nejsou vyžádány se nevracejí. Příspěvky otiskujeme v původním znění, bez jazykových úprav. Za otištěné příspěvky se honoráře nevyplácí.